

de lokale klubber og de sociale og de humanitære organisationer mangler penge.

Vi er ikke fjender af idræt, slet ikke, men vi er imod den skævhed og den forgyldning, som vi dokumenteret ved fremmer pamperi og fremmer masseansættelse af konsulenter og lobbyister med masser af flotte kurser og med opbygning af store pengetanke.

Vi ønskede en ændret fordeling af tipsmidlerne: mindre til eliten og mere til breddeidrætten. Og vi ønskede også en ændring af fordelingen af midlerne: væk fra den fordeling som vennetjenester, der i øjeblikket foregår i vidt omfang, og over til en langt højere grad af lovbundne tilskud, f.eks. til forskellige organisationer.

Og jeg vil igen erindre om, at vi i Finansudvalget har rejst spørgsmål om det, at man ved siden af de mekanismer, der i øvrigt er til fordeling af tilskud, stadig væk har den uskik, at visse partier i Folketinget i forbindelse med finanslovaftaler også lige kan få begunstiget nogle af vennerne ude i organisationerne med særlige tilskud finansieret via tipsmidlerne.

Der er der en masse, som vi vil betegne som direkte ulækkert med hensyn til den måde, pengene fordeles på, og hvor der burde indføres meget klarere og mere lovbundne regler, end sådan som det foregår nu.

Der var mulighed for at få ændret tingene, for der var tætte forhandlinger mellem SF, Enhedslisten og Kulturministeriet og skiftende kulturministre om at få en anden fordeling, men det lykkedes ikke. Der var næsten en aftale, men man sprang i målet. Og jeg har forstået, at man oven i købet forhandlede på skrømt med os, samtidig med at man i realiteten havde en aftale med V og K.

Vi synes ikke om den arbejdsform, og vi synes, det havde været klogere at foretage en mere demokratisk og socialt mere ansvarlig fordeling af de her penge, end der er lagt op til, og vi beklager, at det endte, som det gjorde. Men altså til lykke til lobbyisterne!

Og hvis nogen skulle være i tvivl, så stemmer vi altså imod lovforslaget

Kim Behnke (FP):

Jeg er den eneste i Fremskridtspartiets folketingsgruppe, der hverken tipper, køber skrabelodder eller andet, så jeg er den eneste, der ikke er inhabil i denne sag – eller også var det, fordi jeg trak det korteste stykke ventilgummi, da vi skulle afgøre, hvem der skulle være ordfører.

I hvert fald er jeg nødt til at sige, at vi er ikke begejstrede for den udvikling, der foregår omkring Tipstjenesten, for der er tale om, at det årlige træk af penge ud af Tipstjenestens indtægter er så stort, at man i Tipstjenesten hele tiden med lys og lygte ser sig om efter nye måder at skaffe penge på – og nu kan vi forstå, at det næste er gambling på cykelløb – og det er vel, fordi nogle af de mest indtægtsgivende skrabe- og jeg ved ikke hvad-lodder ikke har den provenustigning hvert år, som vi hidtil har set.

Og det er livsfarligt, når en monopolorganisation som Tipstjenesten i den grad gør sig afhængig af, at politikerne hele tiden er parate til at give den nye monopolforretningsområder, for det er altså til skade for det, der foregår ude omkring.

Tidligere var det sådan, at en lang række af de sygdomsbekæmpende organisationer og invalideorganisationerne havde deres egne lotterier og havde deres egne indtægter fra de lotterier, men efterhånden som Tipstjenesten fik monopol på det hele, har man i stedet henvist dem til at få nogle af de krummer, der falder fra bordet, når Tipstjenesten tjener pengene hjem.

Det er skruen uden ende, og derfor bør man stoppe op og spørge, om det er en hensigtsmæssig udvikling og en udvikling, der overhovedet skal fortsætte. Det er det ikke efter Fremskridtspartiets opfattelse. Man bør fjerne Tipstjenestens monopol, og man bør i stedet udlicitere og give andre mulighed for at overtage nogle af de spilleområder, sådan at den politiske fordeling og de politiske studehandler omkring fordelingen af tipsmidlerne bliver en saga blot, og sådan at det er de respektive organisationer, der selv bestemmer, hvem de ønsker som modtagere af overskuddet.

Så kunne det nemlig være, at idrætten igen kun havde tips som sin indtægtskilde, og at lotto og andet f.eks. blev overtaget af sygdomsbekæmpende organisationer, invalideorganisationer og friluftorganisationer som f.eks. spejderne, og så kunne det være, at andre organisationer kunne komme på banen med deres respektive spilleområder. Det ville være hensigtsmæssigt, og det ville være fair.

Den udvikling, vi ser i øjeblikket, synes vi hverken er hensigtsmæssig eller fair. Vi ser hvert år – og jeg har selv set det de sidste 11 år – hvordan man i Folketingets Finansudvalg får de lange lister over, hvem der får pengene, og de endnu længere lister over dem, der ikke får